

Tehliarska pec z lže pri Komárne

Marián Čurný, Milan Hanuliak, Ivan Kuzma

---

1. Úvod

V roku 1977 a 1978 sa v lži na polohe dunajský kilometer 1760 preskúmali základy stavby s neobjasnenou funkciou (*Hanuliak 1978; Kuzma 1980*). Až porovnaním s pôdorysmi iných analogických stavieb a dodatočným prehodnotením bolo možné stanoviť funkciu objektu ako tehliarskej pece. Príspevok prináša základné informácie o konštrukcii tejto novo rozpoznanej tehliarskej pece, jej historickom kontexte a výrobkoch, ktoré produkovala.

2. Poloha

Lokalita sa nachádza v južnej časti katastra obce lža, priamo na ľavom brehu Dunaja (*tab. 1: 1*). Dunajský breh v týchto miestach pozvoľne klesá a prechádza do riečného dna, avšak skúmanú lokalitu predstavuje na prvý pohľad nápadná hlinito-ílovitá vyvýšenina, ktorá za nízkeho stavu hladiny Dunaja dosahuje výšku 2–3 m (*tab. 1: 2*). Keďže v miestnej toponýmii nie je poloha špeciálne označená, označil ju M. Hanuliak ako „km 1760“ podľa kilometračnej tabule dunajského toku, ktorá sa nachádza priamo na lokalite.

3. Geológia a pedológia lokality

Podložie na lokalite tvoria dunajské štrky a piesky, na ktoré naväzuje ca. 3 m hrubá hlinito-ílovitá vrstva. Najvrchnejšiu ca. 30–40 hrubú vrstvu predstavuje degradovaná černoziem.

4. Nálezové okolnosti

Lokalita bola objavená v roku 1977 počas kampane AÚ SAV zameranej na vyhľadávanie nových archeologických lokalít potenciálne ohrozených výstavbou vodného diela Gabčíkovo. Nakoľko išlo o murovanú stavbu, pri ktorej nebolo vzhľadom na jej blízkosť od rímskeho tábora na polohe Leányvár vylúčené jej datovanie aj do doby rímskej, uskutočnili sa tu dve výskumné sezóny v termíne od 19. 9.–4. 11. 1977 pod vedením PhDr. M. Hanuliaka, DrSc. a 10. 7.–31. 8. 1978 pod vedením PhDr. I. Kuzmu. Lokalita býva pri zdvihnutej hladine Dunaja každoročne systematicky poškodzovaná.

5. Archeologický výskum

Na lokalite sa pred začatím samotného výskumu nachádzal profil, na ktorom sa dali rozoznať štyri múriky široké 0,8 m, vzdialené od seba 1,3 m. Každý z nich sa skladal zo štyroch dočervena vypálených estrichovitých vrstiev hrubých 6–12 cm, ktoré na seba priamo nadväzovali, okrem najspodnejšej, oddelenej od ostatných 8 cm hrubou vrstvou deštrukcie (*tab. 2*). Posledná najvrchnejšia vrstva mala na povrchu maltové lôžko, do ktorého boli ukladané tehly prvého riadku nadzemného muriva. Jeho stredom bolo do maltového lôžka položené hranolovité drevo hrubé 8 cm. Tieto múriky, ktoré pokračovali dovnútra samotného objektu, boli ohraničené obvodovým múrom z nepálených tehiel, pričom jeho základ tvorili tri rady pálených tehiel (*tab. 6: 1–3*). Pred nimi smerom k rieke sa zachovali pálené tehly zo spodného základového radu obvodového múru – čelnej steny pece (*tab. 6: 5*). Pod obvodovými múrmi sa nachádzal 30 cm široký a 60 cm hlboký žľab, lemujúci celú stavbu s rozmermi 14,4 x 11,4 m. V sezóne roku 1977 bol objekt pece skúmaný najprv dvomi zisťovacími sondami (sonda A a B), ktoré boli položené kolmo na breh Dunaja, resp. rovnobežne s ním, a následne prostredníctvom dvoch sektorov (sektor A a B). Výsledky vo vytýčených sondách a sektoroch boli rovnaké: Do hĺbky ca. 60 cm od úrovne terénu sa nachádzala vrstva hlíny silno premiešaná so stavebnou deštrukciou (tehly a ich zlomky) a následne sa nachádzala iba stavebná deštrukcia až po max. hĺbku ca. 1,2 m, ktorú predstavovalo dno pece. V sezóne roku 1978 sa pokračovalo v znižovaní deštrukcie v sektore B, ktorý bol zároveň rozšírený severným a východným smerom. Okrem toho boli otvorené ďalšie dva sektory (sektor C a D) východne od sektoru B. Vo všetkých sondách bola situácia do istej miery identická. Až do hĺbky 1,5 od úrovne terénu sa tu podarilo zdokumentovať stavebnú deštrukciu, miestami

kompaktnú a tvorenú okrem tehíel a ich zlomkov aj maltou. V rozšírenom sektore B sa na stredové múriky prišlo až v hĺbke 1 m, pričom úroveň ich zachovania bola o poznanie nižšia ako tomu bolo v sezóne 1977: Zachovala sa iba posledná, najspodnejšia estrichovitá vrstva. Zo štvrtého, najvýchodnejšieho múrika sa zachovala iba čierna vrstva pod najspodnejším estrichom. V hĺbke 1,2 m tu bola zachytená súvislá hlinito-ílovitá vrstva, tiahnúca sa smerom jv.–sz., kde bolo možné sledovať ukončenie estrichovitých vrstiev vnútorných múrikov v peci. Z obvodového múru bol zachytený jeho východný priebeh vo forme ílovitého negatívu, pri ktorom išlo o obvodový žľab, do ktorého bol obvodový múr zapustený. Vedľa neho sa v smere k štvrtému vnútornému múriku tiahol rad kolových jamiek štvorcového prierezu o rozmeroch 10 x 10 cm (*tab. 9: 6*). V sektore C a D, kde bol terén znižovaný iba do hĺbky 55 cm, sa prišlo na nepravidelnú kompaktniejšiu deštrukciu s obsahom maltoviny, ktorá bola v južnej časti sektoru C porušená mladším výkopom (*tab. 8: 2, 4, 5*), a v sektore D sa nachádzali už len jej zvyšky.

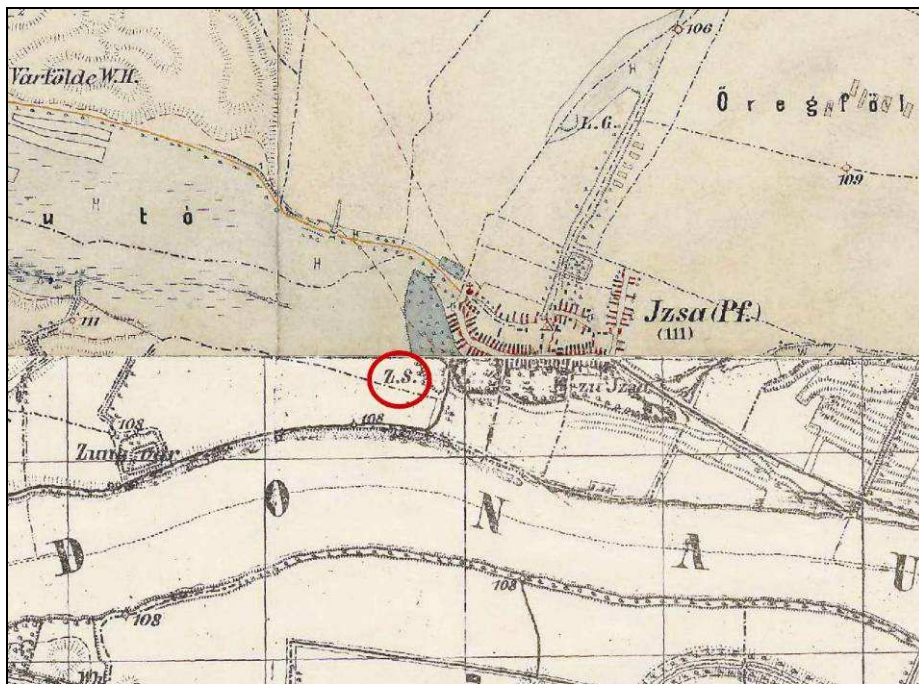
6. Konštrukcia pece

Napriek tomu, že skúmaná pec z Lže nebola odkrytá v celom pôdoryse, zistený stav nám umožňuje si vytvoriť predstavu o jej konštrukcii. Obvod pece tvoril žľab 30 cm široký a 60 cm hlboký, ktorý bol vyplnený žltým ílom. Jeho vonkajšie rozmery boli 14,4 x 11,4 m a vnútorné rozmery činili 13,4 x 9,8 m (*tab. 2; 3*). Základ obvodového múru tvorili tri rady na plocho kladených vypálených tehíel, na ktoré nadväzovali nepálené tehly. Vnútro ohraničeného priestoru pece bolo rozdelené štyrmi vnútornými múrikmi. Múriky boli široké 0,8 m a vzdialené od seba 1,3 m. Tieto múriky boli tvorené štyrmi estrichovitými prepálenými vrstvami, ktoré na seba nadväzovali, iba prvá, najspodnejšia, bola od ostatných oddelená 8 cm hrubou vrstvou deštrukcie. Najvrchnejšia vrstva mala na povrchu maltové lôžko, do ktorého boli ukladané tehly prvého riadku nadzemného muriva. Stredom maltového lôžka bolo po dĺžke uložené hranolovité drevo hrubé 8 cm. Na južnej strane pece bol zachytený najspodnejší rad tehíel čelnej obvodovej steny. V pôvodnom stave sa v nej dajú predpokladať vyústenia vykurovacích kanálov. V severnej, neúplne odkrytej, časti obvodového múru možno predpokladať napojenie vnútorných múrikov na obvodový múr. Obvodový múr bol zachovaný do výšky ca. 0,8 m a vnútorné múriky do ca. 0,6 m. Na základe terénnej dokumentácie z roku 1977 sa môžeme domnievať, že vykurovacíe kanály boli zaklenuté tehlovou klenbou. Podľa všetkého aj v tomto prípade by išlo o tehliarsku pec tzv. žiarovku (*Fiala b. r. v.*, 19–21) s piatimi zaklenutými vykurovacími kanálmi. Zaujímavým momentom pri peci je konštrukcia vnútorných múrikov. Viaceré estrichovité vrstvy, z ktorých sa skladali, sa prihovárajú snád za ich viacnásobnú reparáciu, nakoľko možno predpokladať, že exponovaná poloha na dunajskom brehu bola dôvodom každoročného zaplavenia pece počas zvýšenej hladiny. Zatiaľ bez vysvetlenia zostávajú konštrukčné prvky, hranolové drevo a kolové jamky (*tab. 3*). Je možné, že mali pomocnú funkciu pri konštruovaní vnútorných múrikov.

7. Datovanie a historický kontext

Podobne ako v prípade tehliarskej pece z Levoče–Červenej chyžky (*Čurný 2008*, 122–128), datovaniu pomôcku predstavuje vlastná konštrukcia pece a archeologické nálezy, súvisiace so zánikom pece. Rovnako aj tu platí to, čo pri peci z Levoče, že tento typ pece sa vyskytuje od stredoveku až do pokročilého novoveku. Ojedinelým je zatiaľ vysoký počet vykurovacích kanálov, s ktorým sa bežne nestretávame. Rovnako to platí aj v pri rozmeroch pece. Tehliarska pec z Lže sa svojimi rozmermi zaraďuje k najväčším svojho druhu, pričom možnými analógiami k nej sú tehliarske pece z Jaroměře (*Bláha – Šigl 2007*, 139, 140). Z deštrukcie nad vnútornými múrikmi pochádzajú nálezy keramiky, skla a železných predmetov. Súbor železných predmetov predstavujú tri kované kince s obdĺžnikovitým, resp. okrúhlym profilom a dĺžkou 7,6–13,5 cm (*tab. 12: 11, 12*), jeden s veľkou hríbovitou hlavičkou (*tab. 12: 9*), ďalej podkovička na obuv s drobným klinčekom na pripevnenie (*tab. 12: 8*) a časť reťaze pozostávajúcej z piatich esovito tvarovaných častí, zhotovených z tyčiniek kruhového prierezu (*tab. 12: 10*). Jediným sklenným nálezom je črep bleдозelenej farby z tela nádoby so zvetraným povrchom. Súbor keramiky je značne fragmentarizovaný. Pozostáva z drobných fragmentov, medzi ktorými sa dalo identifikovať päťdesiat nádob, tak vysokých ako aj širokých tvarov. Širokými tvarmi sú zastúpené taniere a misy, z vysokých tvarov to sú džbány, hrnce a fľaše. Väčšina z nádob bola vyrobená zo železitej hliny vypaľujúcej sa do červenej farby a vypálená v oxidačnom prostredí, zaznamenávame však aj hlinu okrovohnej, resp. okrovožltej farby. Zastúpená je aj zadymovaná keramika, vypálená v redukčnom prostredí. Z okrajov sa na nádobách vysokého tvaru vyskytoval jednoducho

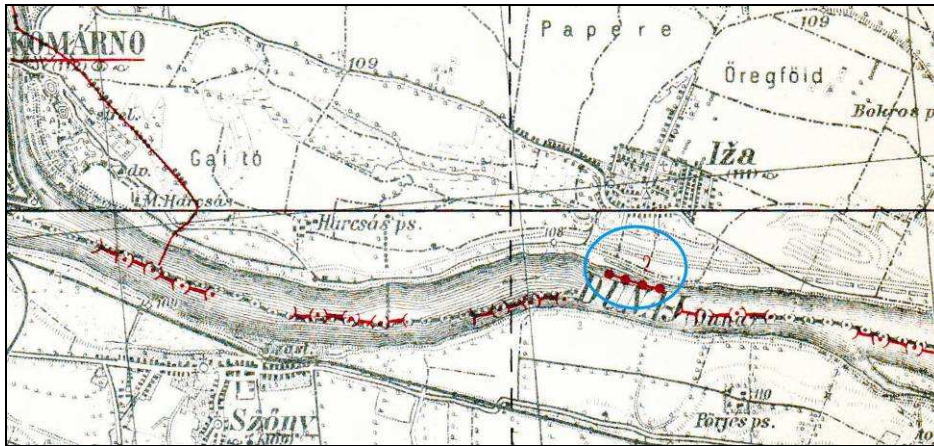
zaoblený vyhnutý okraj, opatrený plastickou lištou (tab. 11: 2, 11, 12, 14; 12: 1, 2). Pre misy je typický zosilnený okraj s hraneným a žliabkovaným okružím (tab. 11: 3; 12: 6). V dvoch prípadoch sa z vysokých nádob zachovali pásikové uchá s oválnym prierezom (tab. 11: 1, 8). Väčšia časť nádob bola opatrená glazúrou. Z transparentných glazúr to bola zelená, žltá a hnedá, pričom v niektorých prípadoch zaznamenávame výzdobu trasakovaním a tupovaním, stekaním dvoch odlišne farebne vyznievajúcich glazúr po sebe. Na nádobách sa vyskytla aj zakalená biela glazúra, na ktorú bola nanášaná výzdoba maľovaním modrým a čiernym farbítkom (tab. 12: 1). Na niektorých z nádob vysokého tvaru bola aplikovaná rytá výzdoba, umiestnená na plecía nádob. Ojedinele sa vyskytuje výzdoba maľovaná červeným farbítkom na črep (tab. 11: 6). Pre datovanie tejto keramiky je podstatný fakt, že v súbore sú zastúpené aj výrobky z porcelánu (tab. 12: 7). Opísaný súbor keramiky patrí do obdobia mladšieho novoveku a práve prítomnosť zlomkov z porcelánových tanierov posúva jeho datovanie najskôr na prelom 18. a 19. stor., pričom s väčšou pravdepodobnosťou pochádza súbor z 19. stor. Porcelán sa dostal do bežnejšieho požívania až v po druhej polovici 18. stor., no v ľudovom prostredí s ním však môžeme počítať až oveľa neskôr. Dôležitým pre datovanie tehliarskej pece z Iže je fakt, že ju ešte nenachádzame na 2. vojenskom mapovaní z rokov 1819–1858, no na 3. vojenskom mapovaní z rokov 1869–1870 sa už nachádza zobrazená pod značkou Z. s. (*Ziegelstreichen*; obr. 1). Tehliňa, resp. existencia tehliarskej výroby sa na polohe km 1760 v Iži objavuje ešte na začiatku 50. rokov minulého stor., a to na špeciálnom mapovaní stavebných hmôt na Slovensku (obr. 2).

Obr. 1 Zobrazenie tehelne v Iži na 3. vojenskom mapovaní z rokov 1869–1870

Doba zániku tehliarskej pece nie je presne známa. I. Kuzmovi sa počas výskumu v roku 1978 podarilo od starých obyvateľov Iže zistiť informáciu, podľa ktorej breh na tomto mieste vystupoval ešte o 30–40 m ďalej do Dunaja, a že odtiaľto odvážali celé vozy tehiel, ktoré používali na stavbu domov. Výskumom v roku 1978 sa v sektore C zistil zásah, vyhlbený do deštrukcie pece, ktorý súvisel s guľometným palebným postavením z obdobia 2. svetovej vojny. Tehliarska pec vtedy už teda nepracovala. Existenciu tehelne v Iži možno zrejme spájať s dodávkami tehiel pre potreby komárňanskej pevnosti, resp. mesta. Mohla by o tom svedčiť aj mimoriadne veľká dispozícia pece, určená na niekoľko desaťtisícové vsádzky tehiel. Podľa vnútorných rozmerov vypalovacej komory 13,4 x 9,8 m a za predpokladu, že jej výška sa rovnala minimálne 2 m (výška dospelého muža), by jej kapacita bola 262,6 m³. To by predstavovalo ohromujúcich 260 000 tehiel v rámci jednej vsádzky (1000 tehiel na

1 m³). Také množstvo bolo zrejme určené na veľkoodber, vyvolaný stavebnou činnosťou na komárňanskej vojenskej pevnosti. Pri takejto prevádzke pece je potrebné počítať s enormnou spotrebou palivového dreva. To mohlo byť zabezpečované zo vzdialeného Liptova, Oravy a horného Považia po Váhu a následne po Dunaji prostredníctvom splavovania plŕí. Minimálne od prvej polovice 17. stor. existuje množstvo dokladov o splavovaní dreva do Komárna, kde sa nachádzali veľké drevárske sklady. Komárno ako distribučné a obchodné stredisko hornozemského dreva prekvitalo najmä v druhej polovici 17. a v 18. stor. Mimoriadne žiadané a potrebné drevo sa na Dolnú zem zo severu splavovalo ešte v poslednej štvrtine 19. stor. (Huska 1977, 59–61).

Obr. 2 Zobrazenie tehelne v Iži s pieskoviskom v riečisku Dunaja na mape stavebných hmôt ČSR zo začiatku 50. rokov 20. stor. (Katyk 1951)

Pri tehách sa podarilo zistiť iba dva rozmery: ? x 16,2 x 6,5 (tabela 1). Tehly neboli značkové, nakoľko sa v zozbieranom súbore fragmentov tehíel nezistila ani najmenšia indícia po značkách. Počas dodatočného zberu tehíel na lokalite v roku 2005 sa podarilo zozbierať aj niekoľko fragmentov plochej strešnej krytiny, ktorú však nie je možné bližšie morfológicky popísať (tab. 14: 3, 3a, 5, 5a, 8, 8a, 9, 9a; 15: 2, 2a, 4–6a; 16: 1, 1a, 3, 3a, 9–11a). Podľa defektného poloproduktu plochej strešnej krytiny (tab. 16: 1, 1a) sa možno domnievať, že okrem zastrešenia pece pálenou krytinou sa v nej zrejme okrem tehíel vypaľovala aj krytina. Tehly aj krytina získali po výpale žltohnedú až žltú farbu, čo súvisí s použitím neželezitej hliny z dunajských usadenín na ich výrobu. Dodatočne počas obhliadky lokality v roku 2005 sa podarilo zistiť, že hliník sa nachádzal ca. 80–100 m severne od pece. Hlina v ňom bola vyťažená do hĺbky ca. 2,5–3 m. Na existenciu ďalšieho objektu, viditeľného ako priehlbne v tvare obdĺžnika s rozmermi 17 x 6,5 m upozornil ešte počas prvej výskumnej sezóny M. Hanuliak. Tento bol potvrdený aj geodetickým meraním, ktoré na lokalite uskutočnil v roku 2005 J. Tirpák. Podľa uvedeného je zrejme, že skúmaná tehliarska pec bola len časťou väčšieho stavebného komplexu, zameraného na výrobu tehíel. Na výrobu sa exploatovali miestna hlina, na lokalite dosahujúca mocnosť až ca. 3 m, a rovnako aj vhodný dunajský piesok.

	dĺžka	šírka	hrúbka
priemer		16,2	6,5
maximum		17,6	7,2
minimum		14,9	5,60
počet		20	41

Tabela 1 Metrické hodnoty tehíel z tehliarskej pece v Iži

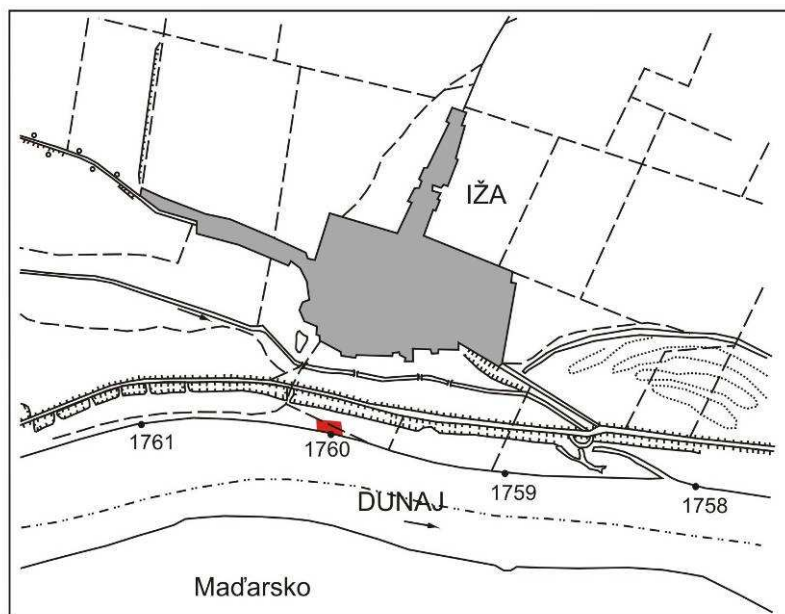
8. Literatúra a nepublikované pramene

- BLÁHA, R. – SIGL, J. 2007: Archaeological excavation of a Modern period brickworks on the Kimberly–Clark site in Jaroměř. *Studies in Post–Medieval Archaeology* 2, Praha, s. 137–144.
- ČURNÝ, M. 2008: Tehla ako stavebný materiál stredovekej a novovekej architektúry na Slovensku. Nepublikovaná dizertačná práca. Nitra. (Archeologický ústav SAV Nitra)
- FIALA, J. R., b. r. v.: Konstrukce pecí cihlářských. Hlavní typy pecí užívaných v průmyslu cihlářském. Praha.
- HANULIAK, M. 1977: Iža. Nálezová správa 8207/1977. (Dokumentácia AÚ SAV Nitra)
- HUSKA, M. A. 1977: Letia plte dolu vodou... (Pltníci na slovenských riekach.) Bratislava.
- KATYK, M. 1951: Stavebné hmoty Československej republiky. List Komárno a Iža (4860). Slovenská Geotechnika. Sošit 5. Bratislava.
- KUZMA, I. 1980: Iža. Nálezová správa 9414/1980. (Dokumentácia AÚ SAV Nitra)

9. Resume

In 1977 and 1978 foundations of a brickmaking kiln were investigated in Iža near Komárno. This brickmaking kiln was situated on the left bank of the river Danube at the 1760 kilometre. Four walls 0,8 m wide and 1,3 m distant from each other were visible in a bank profile. Every one of them consisted of four about 6–12 cm thick red burnt floor layers that were directly connected except for the lowest one which was separated from others with 8 cm thick destruction layer (*tab. 2*). The last upper one had on its surface a mortar layer into which bricks of the first row of overground wall were placed. In the middle of the mortar layer there was a wooden prism that was 8 cm thick. These four walls were bounded by a circumference wall made of adobe bricks while its foundations were made of three rows of burned bricks (*tab. 6: 1–3*). In front of them towards the river burned bricks of lower foundation row of the circumference wall – front wall of the kiln were preserved (*tab. 6: 5*). Under the circumference walls there was a gutter 30 cm wide and 60 cm deep that bordered whole of the building with dimensions 14,4 x 11,4 m. A great part of the brickmaking kiln was investigated in four sectors and two probes. To the depth of about 1,2–1,5 m from the present surface there was a layer of brick destruction and ground and under it an another layer of brick destruction with mortar. From the brickmaking kiln foundations and inner walls only the lowest rows made of adobe and burned bricks were preserved. We can date the brickmaking kiln from Iža by several ways. The first one is construction itself – this type of brickmaking kiln is called a firing kiln and it was used from the 15th to the 20th century. Maps of Iža and its surroundings are the second way for dating of the kiln from Iža. It is not drawn on the second military mapping survey from 1819 to 1858 but we could find it on the third military mapping survey from 1869–1870 under the sign Z. s. (*Ziegelstreichen; pict. 1*). Mention of brickmaking in the place of the kiln could be found also in the map of building materials from the early fifties of the 20th century (*pict. 2*). In this time the kiln already didn't work yet because during the second season of excavations it was discovered a machine gun position from the Second World War which was dug into the kiln destruction. The last way how we can date the kiln are finds from the kiln destruction. Between numerous shards there were identified 50 mostly glazed vessels (*tab. 11, 12*). Based on porcelain finds we could date the kiln to the 19th century. We know only two dimensions of bricks from the kiln: width (16,2 cm) and thickness (6,5 cm) whereas length is unknown (*table 1; tab. 13–16*). We could define the capacity of burning chamber of the kiln to 262,6 m³ provided that inner dimensions of the chamber were 13,4 x 9,8 m and on the basis of the hypothesis that its high was about 2 m (height of an adult man). This capacity means 262 thousands bricks (one thousand bricks on 1 m³). We can suppose that these bricks were used on a building of the military fort of Komárno and the town of Komárno too. The brickyard in Iža depleted local clay and sand from the Danube. Firewood was probably gained from the northern Slovakia by rafts with wood. In 2005 we additionally found out that a clay-pit was located about 80–100 m northern from the brickmaking kiln. Moreover, geophysical prospection showed that there existed one more object near the excavated kiln. In the case of the locality „1760 km“ it was probably bigger brickmaking complex that existed from the second half of 19th to the first half of 20th century.

Translated by M. Čurný and B. Černická

1

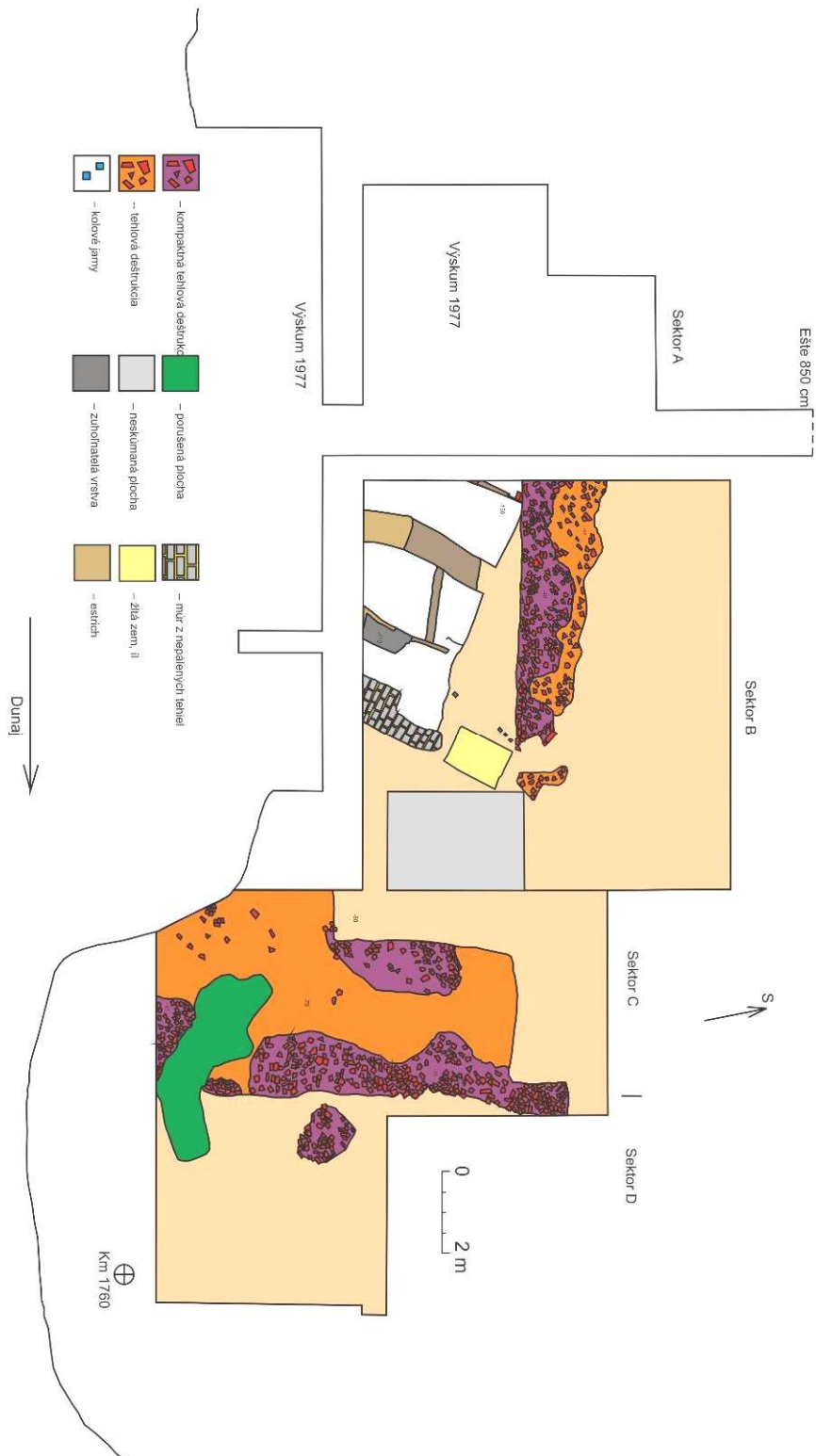

2

Tab. 1 Iža, km 1760. **1** – situovanie náleziska na ľavom brehu Dunaja. **2** – stav lokality v roku 2005.
Foto: M. Čurný

Tab. 2 | Ža, km 1760. Pôdorys a profil tehliarskej pece, sezóna 1977

Tab. 3 Iža, km 1760. Deštrukcia tehliarskej pece v pôdoryse, sezóna 1978

1

2

3

4

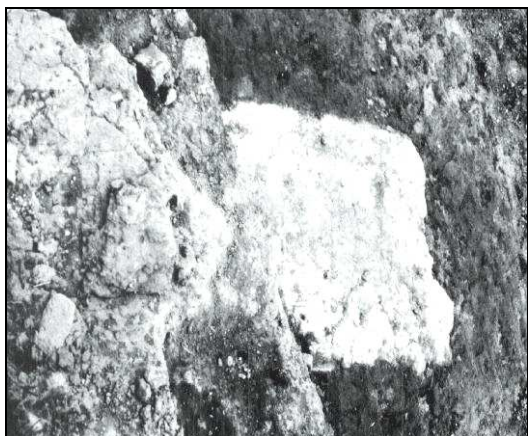

5

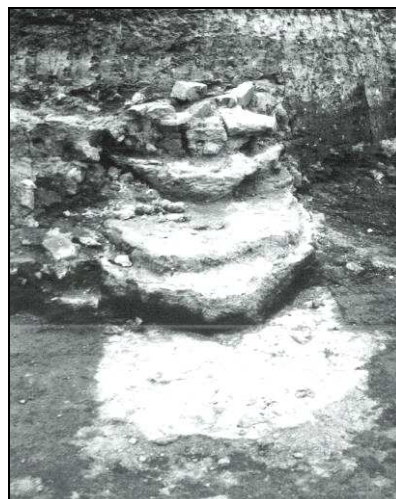

6

Tab. 4 Iža, km 1760, tehliarska pec. Archeologický výskum 1977. 1 – deštrukcia v profile brehu Dunaja, 2, 3 – tri vnútorné múriky v profile, 4 – prvý a druhý vnútorný múrik; 5, 6 – prvý vnútorný múrik. Foto: M. Hanuliak

1

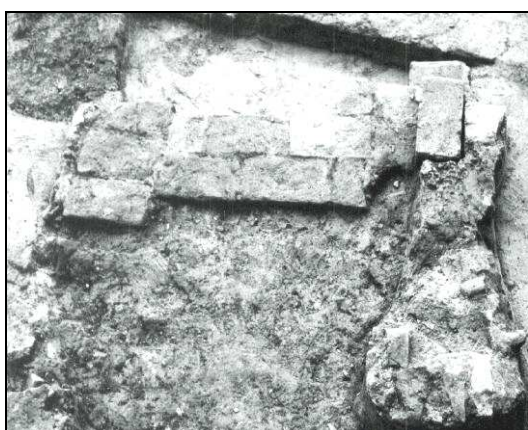
2

3

4

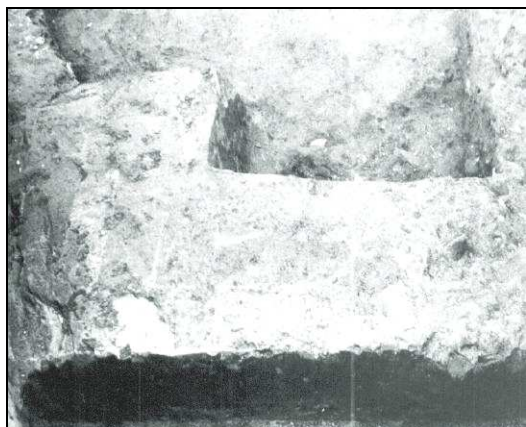

5

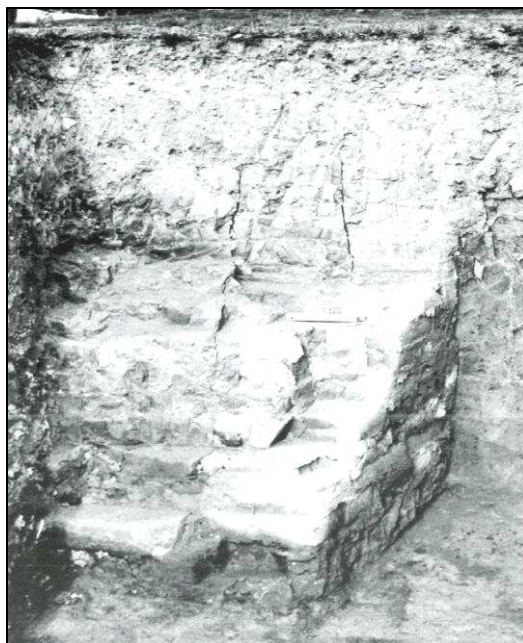

6

Tab. 5 Iža, km 1760, tehliarska pec. Archeologický výskum 1977. **1** – najspodnejšia estrichovitá vrstva druhého vnútorného múrika, **2, 3** – tretí vnútorný múrik; **4** – nepálené tehly v profile západného obvodového múru, **5** – čelná plenta západného obvodového múru, **6** – obvodový žľab. Foto: M. Hanuliak

1

2

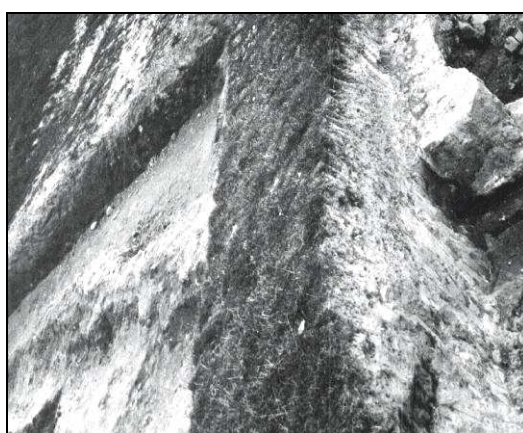
3

4

5

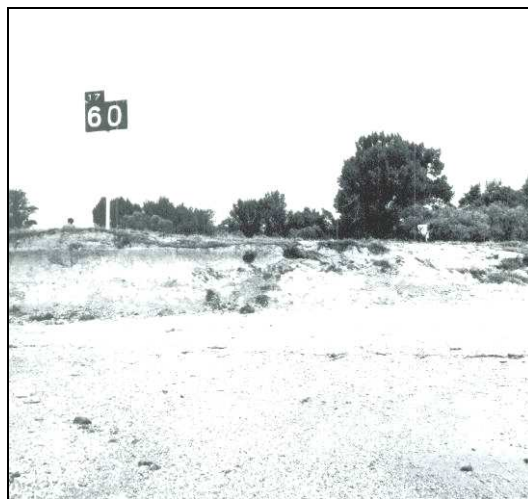

6

Tab. 6 Iža, km 1760, tehliarska pec. Archeologický výskum 1977. **1–3** – východný obvodový múr z nepálených tehiel, **4** – východný obvodový múr s čelnou plentou, **5** – čelná plenta východného obvodového múru, **6** – tehlová deštrukcia prvého vnútorného múrika. Foto: M. Hanuliak

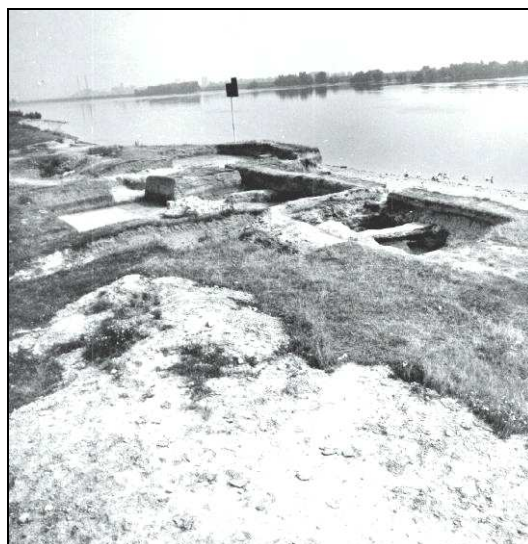
1

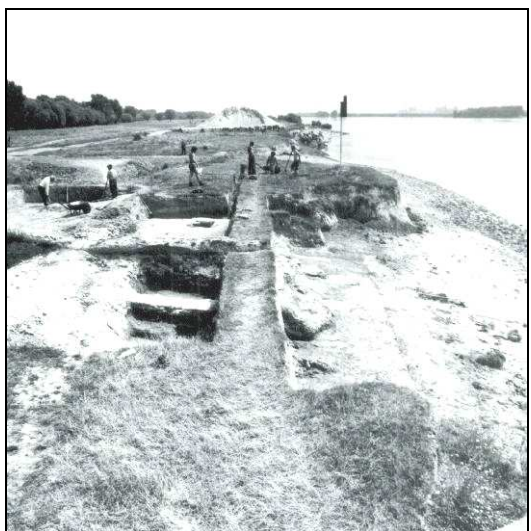
2

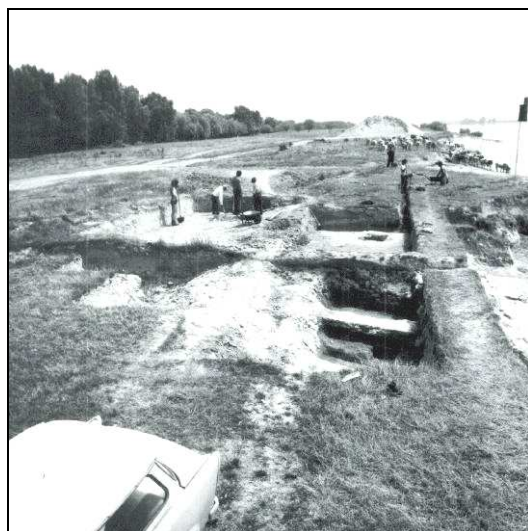
3

4

5

6

Tab. 7 Iža, km 1760, tehliarska pec. Archeologický výskum 1978. 1–3 – deštrukcia v dunajskom brehu, 4–6 – celkové pohľady na lokalitu. Foto: I. Kuzma

1

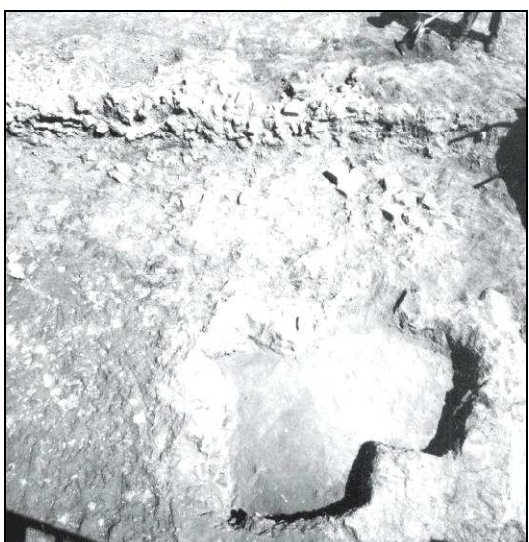
2

3

4

5

6

Tab. 8 Iža, km 1760, tehliarska pec. Archeologický výskum 1978. **1** – celkový pohľad na výskum, **2–5** – vrstva tehlovej deštrukcie v sektore B, **6** – deštrukcia tehlového múru a múrik z nepálených tehiel. Foto: I. Kuzma

1

2

3

4

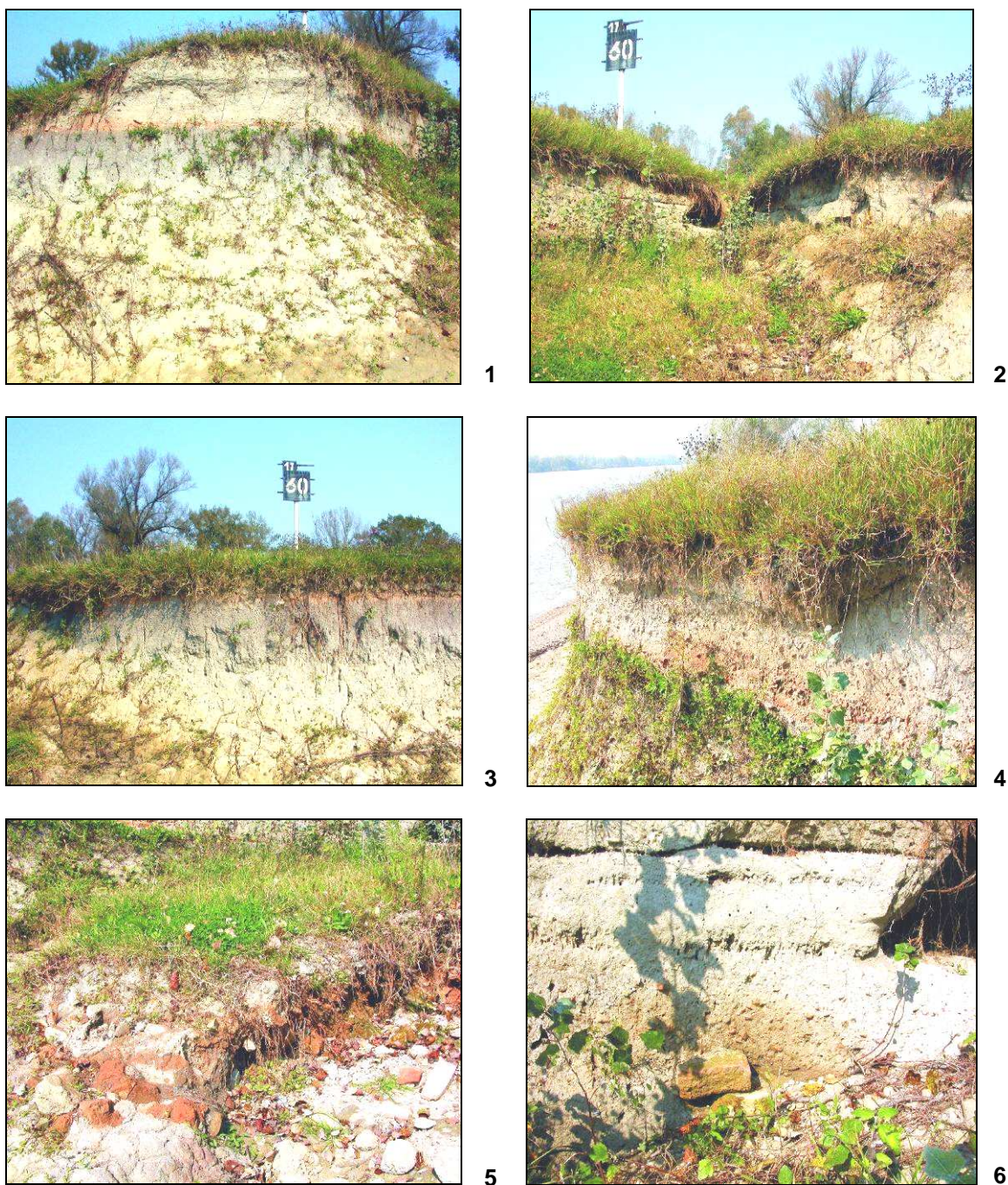

5

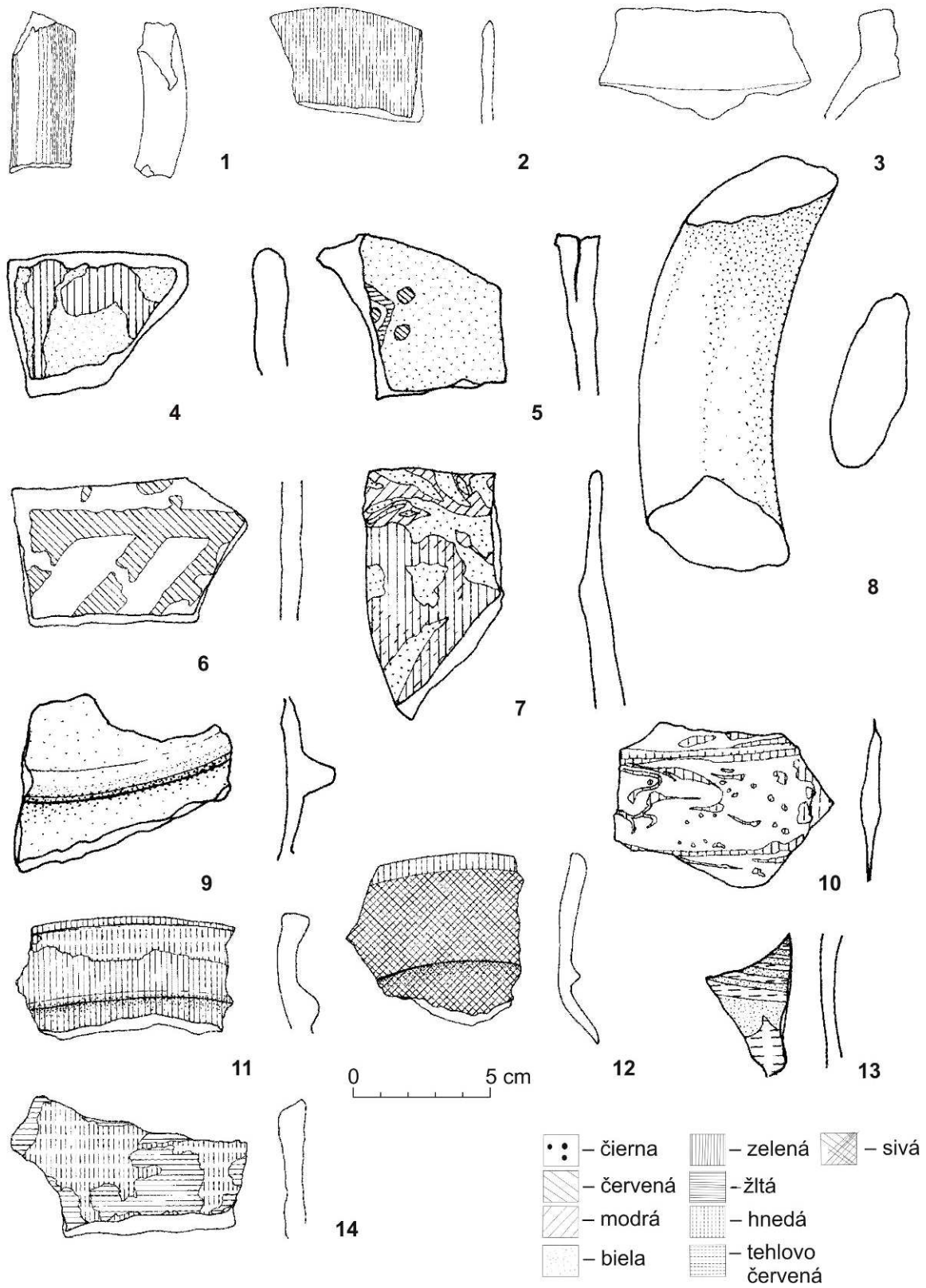

6

Tab. 9 Iža, km 1760, tehliarska pec. Archeologický výskum 1978. **1, 2** – sektor B, deštrukcia tehlového múru, **3** – sektor B, v popredí múrik z nepálených tehiel, v pozadí deštrukcia tehlového múru, **4, 5** – sektor B, múrik z nepálených tehiel a deštrukcie estrichovitých vnútorných múrikov, **6** – deštrukcia obvodového múru a kolové jamky. Foto: I. Kuzma

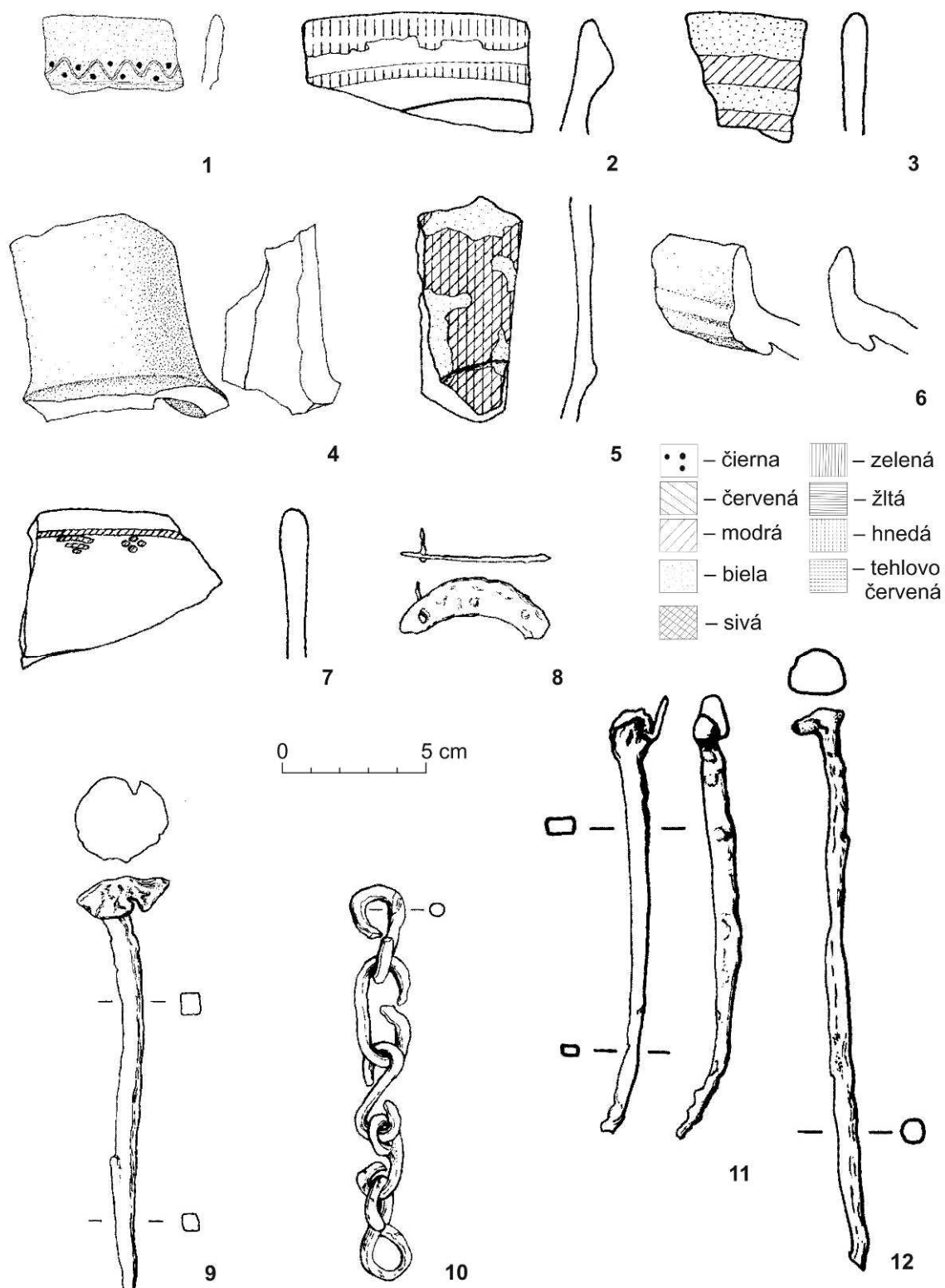

Tab. 10 Iža, km 1760, tehliarska pec. Stav lokality v roku 2005. 1–4 – deštrukčná vrstva, 5 – zvyšok jedného z vnútorných estrichovitých múrikov, 6 – tehly z deštrukcie. Foto: M. Čurný

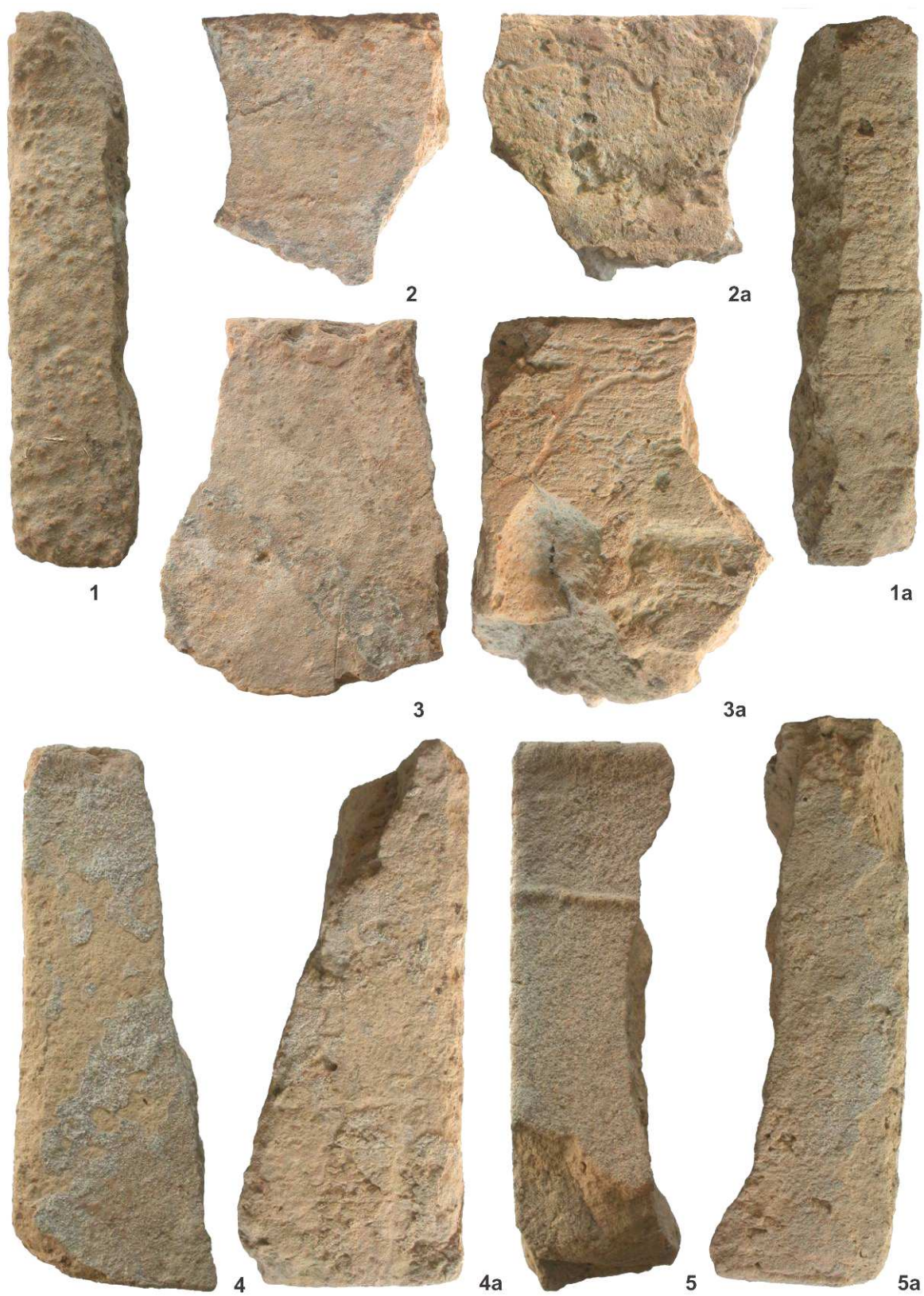

Tab. 11 Iža, km 1760. Keramické nálezy z deštrukcie tehliarskej pece

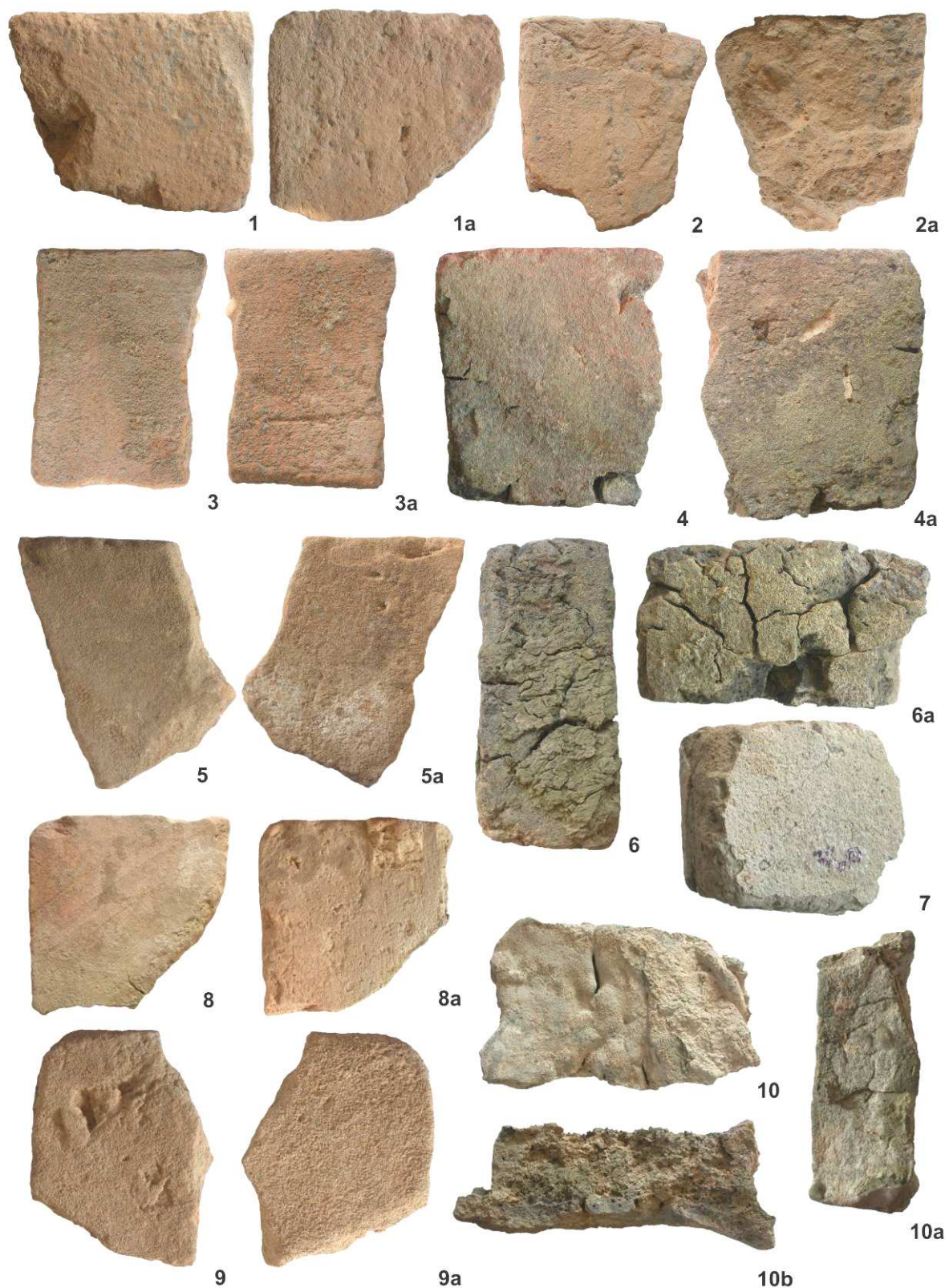

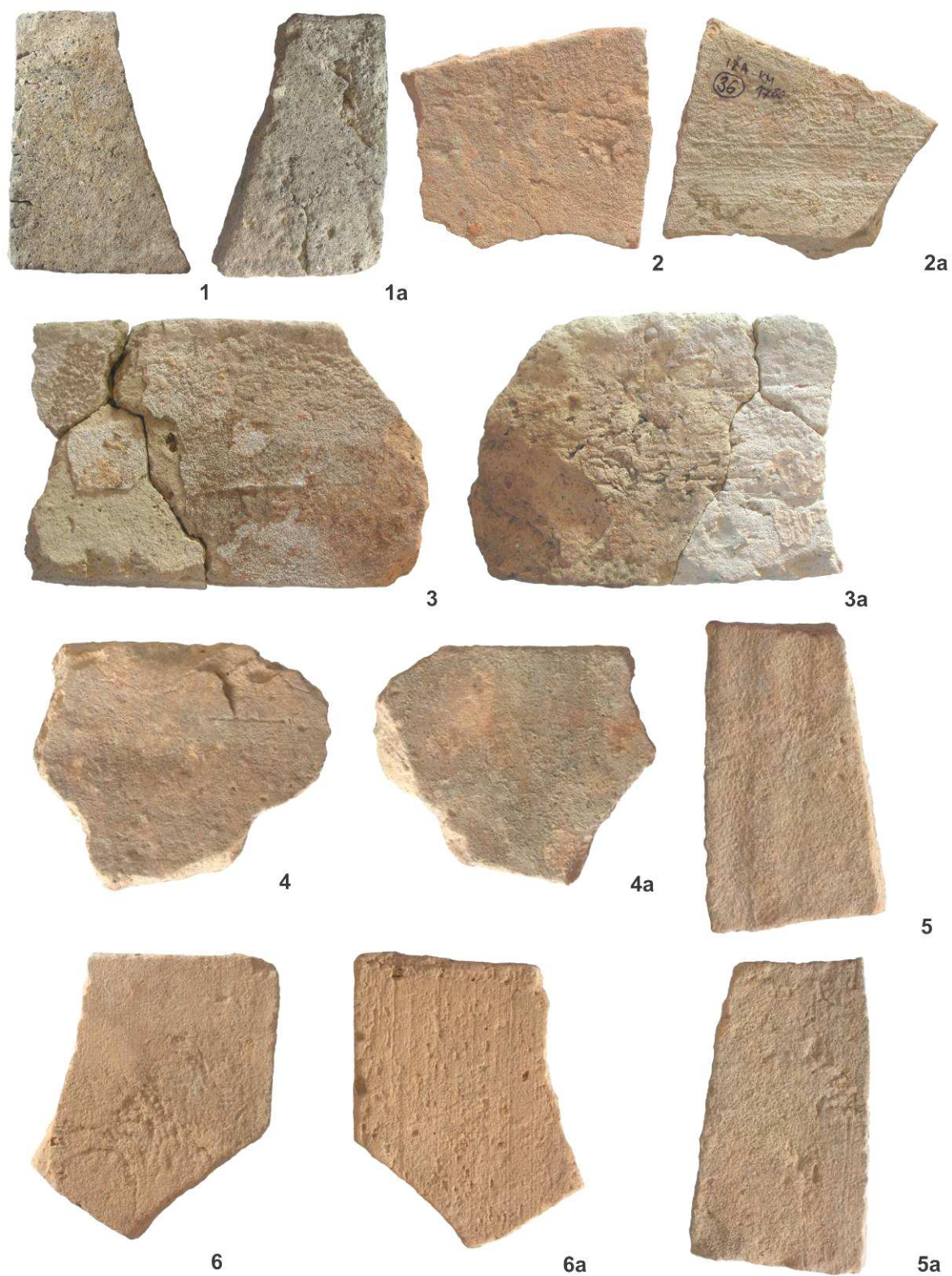
Tab. 12 Iža, km 1760. Keramické a kovové nálezy z deštrukcie tehliarskej pece

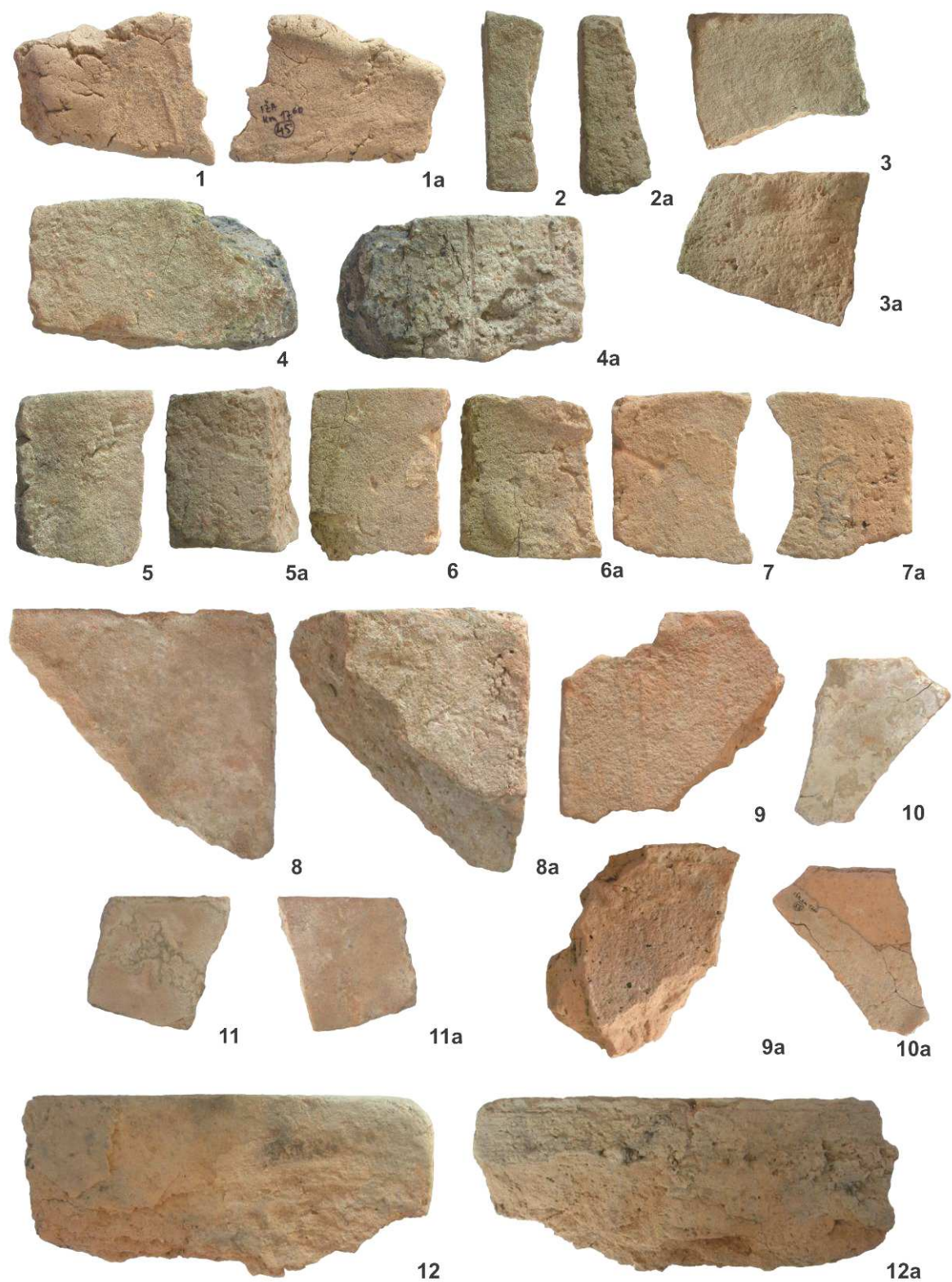
Tab. 13 Iža, km 1760, tehliarska pec. Mierka zobrazenia 1:2. Foto: M. Čurný

Tab. 14 Iža, km 1760, tehliarska pec. Mierka zobrazenia: 1–3a, 5, 5a, 7, 9, 9a – 1:2, 4, 4a, 6, 6a, 8, 8a, 10–10b – 1:4. Foto: M. Čurný

Tab. 15 Iža, km 1760, tehliarska pec. Mierka zobrazenia: 1, 1a, 3, 3a – 1:4, 2, 2a, 4–6a – 1:2.
Foto: M. Čurný

Tab. 16 Iža, km 1760, tehliarska pec. Mierka zobrazenia 1:4; 1, 1a – 1:2. Foto: M. Čurný